

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **M. S.**, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 4. 2016, čj. 57 A 92/2015 – 38,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 27. 3. 2015, čj. PR-SD-SLL/7883/2015, Městský úřad Přeštice, odbor správní a dopravní (dále „městský úřad“) uznal žalobce vinným ze spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a změně některých zákonů (dále „zákon o silničním provozu“), neboť jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistil, aby při užití vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Městský úřad uložil žalobci za tento správní delikt pokutu ve výši 2.500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení.

[2] Rozhodnutím ze dne 22. 5. 2015, čj. DSH/5401/15 (dále „napadené rozhodnutí“), žalovaný zamítl odvolání žalobce proti shora uvedenému rozhodnutí městského úřadu a toto rozhodnutí potvrdil.

II.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Plzni. Krajský soud žalobu zamítl. Správní orgány provedly dostatečné kroky ke zjištění totožnosti řidiče, který dle správního spisu dne 12. 9. 2014 v 17:45 hodin v prostoru dálničního tunelu Valík na dálnici D5 ve směru na Rozvadov překročil nejvyšší povolenou rychlost při řízení vozidla, jehož provozovatelem je žalobce. Žalobce sdělil, že vozidlo v inkriminované době řídil pan J. M. Jak městský úřad ověřil dotazem u Městského úřadu Valašské Klobouky, pan M. zemřel dne X a jeho zdravotní stav před úmrtím byl natolik vážný, že mu znemožňoval řídit motorové vozidlo. Městský úřad ověřil tuto informaci i u obvodního oddělení Policie ČR ve Valašských Kloboucích. Policejní orgán zjistil, že pan M. nastoupil na pracovní neschopnost dne 28. 8. 2014 a náhle zemřel dne X. Pan M. v roce 2014 vůbec necestoval po území ČR, stále se nacházel pouze doma, v srpnu 2014 pracoval na Obecním úřadě Poteč. Vozidlo si v minulosti od nikoho nepůjčoval, vlastnil řidičský průkaz, ale neřídil. Zjištění, že pan M. nemohl z důvodu nemoci řídit motorová vozidla, tedy má oporu ve spise a vychází ze dvou na sobě nezávislých zdrojů. V současné době je proti panu M. jakožto řidiči motorového vozidla vedeno několik přestupkových řízení, kterých se měl dopustit po celém území ČR. U všech těchto přestupků figuruje společnost FLEET Control, s. r. o., která zastupovala i žalobce ve správním řízení. Vzhledem ke zdravotnímu stavu pana M. bylo vyloučeno, aby se těchto přestupků dopustil. Městský úřad se pokusil zjistit totožnost řidiče také z fotografie pořízené automatickým technickým prostředkem dne 12. 9. 2014 v 17:45 hod v prostoru dálničního tunelu Valík, nicméně na snímku byla neztotožnitelná osoba.

[4] Krajský soud nepřisvědčil ani námitce, že městský úřad měl věc odložit podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona z důvodu úmrtí osoby podezřelé z přestupku. Takový postup byl vyloučen. Městský úřad nezjistil totožnost řidiče, což bylo důvodem pro odložení věci podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích, nikoli podle písm. c) téhož ustanovení.

[5] Městský úřad nebyl povinen nařídit ve věci ústní jednání. Povinnost správního orgánu konat v prvním stupni ústní jednání stanoví § 74 odst. 1 zákona o přestupcích; předmětem řízení však nebyl přestupek žalobce, nýbrž správní delikt. V řízení o správním deliktu není zákonem stanovena obecná povinnost nařídit v prvním stupni ústní jednání; je na správním orgánu, aby vyhodnotil nezbytnost ústního jednání podle § 49 odst. 1 správního řádu. V nyní posuzované věci nebylo třeba nařizovat ústní jednání, neboť městský úřad rozhodoval na základě již shromážděných listinných důkazů, s nimiž měl žalobce možnost se seznámit a vyjádřit se k nim podle § 36 odst. 3 správního řádu, o čemž byl poučen ve vyznění o provádění důkazů mimo ústní jednání ze dne 2. 3. 2015. Žalobce se k provedení důkazů nedostavil, ani se nevyjádřil k podkladům rozhodnutí. Nebyla tak porušena ani zásada ústnosti, ani zásada bezprostřednosti. Nebyla porušena ani práva žalobce podle čl. 6 odst. 1 a odst. 3 písm. c) Úmluvy a čl. 38 odst. 2 Listiny, neboť tato práva se vztahují na řízení před soudem.

pokračování

[6] Žalobce podal proti rozhodnutí městského úřadu blanketní odvolání. Městský úřad jej poučil o náležitostech odvolání podle § 82 odst. 2 správního řádu a vyzval jej k odstranění vad podání v přiměřené lhůtě v souladu s § 37 odst. 3 správního řádu a řádně jej poučil, co nastane, pokud tak neučiní, ale žalobce na tuto výzvu nereagoval. Žalovaný tudíž mohl rozhodnout o odvolání i bez znalosti odvolacích důvodů. Není v tomto směru podstatné, že žalobce nevěděl, zda v řízení o správním deliktu v případě nedoplnění odvolání dochází též k revizi rozhodnutí správního orgánu I. stupně *ex officio*. Správní orgán žalobce informoval, že pokud nedoplní své podání, bude platit, že se domáhá zrušení celého rozhodnutí. Žalobce tedy nemohl předpokládat, že dojde k zastavení řízení a že bude moci rozporovat důvody takového postupu. Není rovněž zřejmé, proč by žalobce usiloval o zastavení odvolacího řízení, neboť v takovém případě by se žalovaný jeho odvoláním věcně nezabýval.

[7] Správní orgány řádně prokázaly, že v místě spáchání přestupku byla nejvyšší povolená rychlost stanovena na 80 km/h a že řidič vozidla tuto rychlost překročil. Součástí správního spisu je záznam o odevzdání přestupku ze strany policejního orgánu, podle kterého byla nejvyšší povolená rychlost v měřeném úseku omezena proměnným dopravním značením B20a) s nastavenou maximální dovolenou rychlostí 80km/h a vozidlu byla v tomto úseku naměřena rychlost po odečtení povolené tolerance chyby měřidla 124km/h. Totožné informace vyplývají i z příložené dokumentace přestupku ze dne 12. 9. 2014. Na daný případ nedopadá rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, čj. 1 As 96/2008 - 115, neboť v něm soud posuzoval provedení důkazu úředním záznamem, který sepsali zasahující policisté, kteří následně nebyli vyslechnuti při provádění důkazů.

[8] Správní delikt žalobce nespočíval v překročení nejvyšší povolené rychlosti, nýbrž v tom, že nesplnil svou povinnost provozovatele vozidla zajistit, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Proto nebylo třeba prokazovat, že žalobce osobně při řízení svého vozidla překročil nejvyšší povolenou rychlost.

III.

[9] Žalobce (dále „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Namítl, že krajský soud vyšel z nesprávně zjištěného skutkového stavu. Sdělení policie, že dle jejích informací pan M. vozidlo neřídil, je nedostatečné, neboť policie nemá stálý přehled o aktivitách občanů. Není tedy vyloučeno, že pan M. vozidlo řídil. Pan M. mohl řídit vozidlo i v pracovní neschopnosti. Pokud správní orgány měly pochybnosti o řidiči vozidla, měly stěžovatele vyzvat, aby prokázal své tvrzení, že vozidlo řídil pan M. Správní orgány však neposkytly stěžovateli prostor se vyjádřit a prokázat svá tvrzení. Ve správním řízení nadto vyšlo najevo, že proti panu M. jsou vedena i další správní řízení pro podezření z dopravního přestupku, což přímo vylučuje závěr krajského soudu, že pan M. vozidlo neřídil.

[10] Krajský soud vzal dále za prokázané, že nejvyšší povolená rychlost byla v daném úseku upravena na 80 km/h proměnnou dopravní značkou. Podle krajského soudu bylo dostačující, že tato informace byla uvedena na záznamu z rychloměru. Účelem rychloměru

je však pouze měřit rychlost vozidla, nikoli informovat o nejvyšší povolené rychlosti na daném úseku. Nejvyšší povolená rychlost se doplňuje manuálně, a má tudíž stejnou vypovídací hodnotu jako úřední záznam. Správní orgány tedy měly vyslechnout strážníka, který záznam pořídil. Stěžovatel vozidlo neřídil, a proto se nemohl hájit, jaká byla nejvyšší povolená rychlost na daném úseku. Tím spíše nelze údaj o nejvyšší povolené rychlosti z rychloměru považovat za dostatečný důkaz.

IV.

[11] Žalovaný se ztotožnil se závěry krajského soudu, setrval na svém vyjádření k žalobě a navrhl kasační stížnost zamítnout.

V.

[12] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Předmětem správního řízení byl správní delikt provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Jak plyne ze správního spisu, nyní projednávaná věc je další ze série případů, v nichž provozovatele vozidla ve správním řízení zastupovala společnost FLEET Control s. r. o. (dále „společnost FLEET Control“). V těchto kauzách zástupce provozovatele pravidelně sděluje správním orgánům, že vozidlo v inkriminované době řídila osoba, u níž správní orgány následně zjistily, že byla nekontaktní, nebo se jednalo o osobu, která nemohla vozidlo řídit z důvodu závažného zdravotního stavu a která krátce poté zemřela. Dalším společným znakem těchto kauz je prakticky nulová komunikace zástupce provozovatele vozidla se správním orgánem v průběhu správního řízení. Zástupce opakovaně využívá obstrukční praktiky ve snaze dosáhnout uplynutí prekluzivní lhůty k projednání přestupku, nevyjadřuje se k podkladům rozhodnutí ani se neúčastní provádění důkazů mimo ústní jednání. Proti prvostupňovým rozhodnutím podává blanketní odvolání, která někdy nedoplní ani na výzvu správního orgánu. V navazujícím soudním řízení přebírá zastoupení provozovatele advokát Mgr. Jaroslav Topol a soudu předkládá široké spektrum žalobních námitek. Zpravidla se jedná o typové formální námítky uplatněné „od stolu“ jen na základě obsahu žalobou napadeného rozhodnutí a bez podrobné znalosti skutkových okolností dané věci. Žalobní námítky se nezřídka rozcházejí s obsahem správního spisu. Pokud krajský soud žalobu zamítne, v obdobném duchu jako žaloba se nese i navazující kasační stížnost (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2015, čj. 4 As 101/2015 – 29, ze dne 22. 10. 2015, čj. 8 As 110/2015 – 46, ze dne 16. 6. 2016, čj. 6 As 73/2016 – 40, či ze dne 17. 8. 2016, čj. 7 As 135/2016 – 17).

[15] Stěžovatel předně namítl, že nebyly splněny podmínky pro zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, neboť správní orgány neučinily dostatečné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Krajský soud vyšel z nedostatečně zjištěného skutkového stavu, neboť na základě správního spisu nebylo vyloučeno, že pan M. v rozhodné době

pokračování

opravdu řídil stěžovatelovo vozidlo. Policie nemá celodenní přehled o aktivitách občanů a ve správním řízení nadto vyšlo najevo, že pan M. je jako řidič motorového vozidla podezřelý i ze spáchání dalších dopravních přestupků. Pokud měl správní orgán pochybnosti o řidiči vozidla, měl stěžovatele vyzvat, aby své tvrzení prokázal. Kasační soud stěžovateli nepřisvědčil.

[16] Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se právnická nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že *„jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.“*

[17] Podle § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu *„právnická nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud a) porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání, b) porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona a c) porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu.“*

[18] Podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu správní orgán projedná správní delikt provozovatele vozidla, *„pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.“*

[19] Smyslem uzákonění správního deliktu provozovatele vozidla bylo postihnout taková deliktní jednání, u nichž bylo z povahy věci obtížné až nemožné bez spolupráce provozovatele vozidla identifikovat konkrétního pachatele přestupku (například překročení nejvyšší povolené rychlosti zjištěné automatickým radarem, nesprávné parkování). V těchto případech totiž správní orgány často jednoznačně zjistily spáchání přestupku, ale při zjišťování totožnosti pachatele byly odkázány na vysvětlení podané registrovaným provozovatelem vozidla. Pokud provozovatel odepřel podání vysvětlení s tím, že by jím vystavil postihu osobu blízkou (§ 60 odst. 1 věta za středníkem zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů), správní orgány se ocitly ve stavu důkazní nouze a věc odložily, protože při množství podobných dopravních přestupků bylo vyloučeno zjišťovat totožnost přestupců jinými způsoby (srov. shora citovaný rozsudek čj. 8 As 110/2015 – 46). Nejvyšší správní soud se vyjádřil k účelu úpravy, jež byla do zákona o silničním provozu vložena novelou provedenou zákonem č. 297/2011 Sb., rovněž v rozsudku ze dne 11. 12. 2014, čj. 3 As 7/2014 – 21: *„Evidentním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci - nástroje spáchání protiprávnosti - z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou.“*

[20] Proporcionalita přijatého řešení je zajištěna v § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, podle kterého objektivní odpovědnost provozovatele vozidla nastupuje až subsidiárně, pokud nelze jako viníka přestupku určit konkrétní fyzickou osobu (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, čj. 1 As 131/2014 – 45).

[21] Ze shora uvedeného vyplývá, že pokud nebude jednoznačně zjištěn řidič vozidla v době spáchání přestupku, může správní orgán zahájit řízení o správním deliktu podle § 125f a násl. zákona o silničním provozu. Provozovatel vozidla může zabránit zahájení tohoto řízení, pokud správnímu orgánu na výzvu podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu sdělí údaje o totožnosti řidiče v době spáchání přestupku. Tuto možnost však nelze redukovat na pouhou formalitu, případně na způsob, jak řízení bez jakékoli sankce neúměrně protahovat uváděním nepravdivých či neaktuálních údajů.

[22] Ze správního spisu vyplynulo, že dne 12. 9. 2014 automatizovaný technický rychloměr umístěný v prostoru tunelu Valík na dálnici D5, 77,6 km ve směru jízdy na Rozvadov, zaznamenal překročení nejvyšší dovolené rychlosti motorovým vozidlem ve vlastnictví stěžovatele. Na měřeném úseku byla nejvyšší povolená rychlost omezena proměnným dopravním značením B20a) na 80 km/h; vozidlo stěžovatele se pohybovalo rychlostí nejméně 124 km/h. Policejní orgán předal městskému úřadu tyto informace dne 15. 9. 2014. Městský úřad na jejich základě vyzval stěžovatele jako provozovatele vozidla k zaplacení určené částky podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu, nebo ke sdělení údajů o totožnosti řidiče vozidla. Zástupce stěžovatele následně sdělil městskému úřadu, že vozidlo řídil pan J. M., nar. X, bytem P. 216. Na žádost městského úřadu policejní orgán prošetřil zdravotní způsobilost pana M. k řízení motorových vozidel a zjistil, že pan M. bylo ode dne 28. 8. 2014 v pracovní neschopnosti a dne X náhle zemřel. V roce 2014 vůbec necestoval po území ČR, byl pouze doma, v srpnu 2014 pracoval na Obecním úřadě Poteč od 7 do 15 hodin; vozidla si od nikoho nepůjčoval, vlastnil sice řidičský průkaz, ale neřídil. Pan M. v dané době figuroval jako řidič vozidla i v dalších správních řízeních ve věcech dopravních přestupků po celém českém území, v nichž provozovatele vozidla zastupovala společnost FLEET Control. Sdělení policie o zdravotním stavu pana M. městský úřad ověřil i u odboru matriky Městského úřadu Valašské Klobouky, který potvrdil, že pan M. zemřel dne a jeho zdravotní stav byl natolik vážný, že znemožňoval řízení vozidla.

[23] Správní orgány na základě sdělení provozovatele učinily nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Jejich skutková zjištění prakticky vyloučila tvrzení stěžovatele, že řidičem jeho vozidla dne 12. 9. 2014 byl pan M. Údajný řidič bydlel na východě republiky, nikoli v blízkosti Rozvadova, během roku 2014 necestoval a k řízení vozidla nebyl ani způsobilý v důsledku svého dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. V rozhodné době se nacházel v pracovní neschopnosti a desátý den po údajném řízení vozidla zemřel. Se shora uvedenými zjištěními městského úřadu se stěžovatel mohl seznámit a reagovat na ně v průběhu správního řízení, což neučinil. Zjištěný skutkový stav tedy nebudil pochybnosti, že označení pana M. jako řidiče stěžovatelova vozidla bylo pouze účelovou procesní obstrukcí. Pan M. přestupek nemohl spáchat. Tvrzení stěžovatele v soudním řízení, že hypoteticky mohl doplnit dokazování a vyvrátit závěry správních orgánů, jsou iluzorní a postrádají reálný základ. Nevěrohodnost stěžovatelovy morálně problematické obrany zvyšuje i fakt, že stěžovatel nepředložil údajné důkazy o vině pana M. ani ve správním řízení, ačkoli měl možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a zúčastnit se

pokračování

provádění důkazů mimo ústní jednání, ani v navazujícím soudním řízení. Za těchto okolností nebylo třeba činit další kroky ke zjišťování pachatele přestupku a byly splněny podmínky pro zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla.

[24] Dále stěžovatel namítl, že jako důkaz o nejvyšší povolené rychlosti na daném úseku nelze použít záznam z rychloměru, neboť tento údaj do záznamu doplňuje strážník manuálně. Údaj o nejvyšší povolené rychlosti v záznamu z rychloměru má tedy stejnou vypovídací hodnotu jako tentýž údaj v úředním záznamu. Proto měl správní orgán ohledně údaje o nejvyšší povolené rychlosti provést dokazování, například výsledkem strážníka, který záznam vyhotovil. Kasační soud nepřisvědčil ani této námitce.

[25] Úkolem správních soudů není suplovat řízení před správním orgánem. Pokud správní orgány ve správním řízení opatří takové důkazy, které s ohledem na povahu věci vedou s dostatečnou přesvědčivostí k závěru, že se obviněný dopustil příslušného přestupku nebo správního deliktu, a stěžovatel jako obviněný ze správního deliktu nerozporuje určitou skutečnost zjištěnou z dosud provedeného dokazování a nevyvolá tak o ní pochybnosti, není povinností správního orgánu tuto skutečnost „preventivně“ prokazovat i dalšími důkazními prostředky (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, čj. 1 As 83/2013 – 60, ze dne 23. 4. 2015, čj. 2 As 215/2014 – 43, a ze dne 14. 5. 2015, čj. 7 As 83/2015 – 56).

[26] Taková situace nastala i v nyní projednávané věci. Stěžovatel zůstal v řízení před správními orgány pasivní a až v řízení před krajským soudem napadl skutkové zjištění, že v místě spáchání dopravního přestupku byla nejvyšší povolená rychlost omezena na 80 km/h. Provedený důkaz však zpochybnil pouze tvrzením, že nebylo možné použít jako důkaz úřední záznam policie. Podle § 137 odst. 4 správního řádu však nelze jako důkazní prostředek užít pouze záznam o podání vysvětlení; obdobně podle judikatury nelze čtením úředních záznamů prokazovat skutečnosti, které lze objasnit pouze bezprostřední svědeckou výpovědí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, čj. 1 As 96/2008 – 115, č. 1856/2009 Sb. NSS, či ze dne 9. 9. 2010, čj. 1 As 34/2010 – 73, č. 2208/2011 Sb. NSS).

[27] K ničemu takovému v posuzované věci nedošlo. Údaj o nejvyšší povolené rychlosti vzal městský úřad za prokázaný na základě záznamu z automatického rychloměru, z něhož vyplynulo, že v místě přestupku byla nejvyšší povolená rychlost omezena na 80 km/h. Místo přestupku se nacházelo uvnitř dálničního tunelu, tj. v místě, kde je nejvyšší povolená rychlost s ohledem na bezpečnost provozu pravidelně omezována; správnímu orgánu tudíž nevznikly pochybnosti, že řidič vozidla skutečně překročil nejvyšší povolenou rychlost v daném úseku. Stěžovatel v řízení před krajským soudem netvrdil ani neprokazoval, že rychlost na daném úseku omezena nebyla, nebo že by byla omezena jinak než na 80 km/h; pouze obecně rozporoval skutková zjištění správního orgánu (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2013, čj. 4 As 133/2013 – 25).

[28] Stěžovatel namítl v reakci na argumentaci krajského soudu, že údaj o nejvyšší povolené rychlosti se do záznamu z rychloměru doplňuje manuálně, a proto má záznam z rychloměru obdobnou vypovídací hodnotu jako úřední záznam. Ani této dílčí námitce

kasační soud nepřisvědčil pro její spekulativní charakter. Stěžovatel totiž nepředložil žádné důkazy k jejímu prokázání.

[29] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine*).

[30] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu podle obsahu spisu nevznikly žádné náklady mimo rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. září 2016

Mgr. David Hipšr
předseda senátu